

พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป

ตายแล้วไปไหน

วัดอรัญญวิเวก (บ้านปง)

ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

ตายแล้วไปไหน

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จำนวน 11,500 เล่ม

ผู้ถอดเทป :

ท่านผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเพชรบูรณ์
แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว ท่านสมชาย กิจนพศรี
คุณนิสา วัฒนสิงห์

ผู้จัดทำหนังสือ :

คุณประสาธน์ เกียรติไพบูลย์กิจ

ผู้ตรวจพิสูจน์อักษร :

นพ.กิจเกษม ทิพยานุรักษ์กุล
คุณอัมพร ศรีสุทธิพิพทธิ
คุณมาลิน นิยะบุญ

พิมพ์ที่ : บริษัท แทนทองปรีนติ้งเซอร์วิส จำกัด

181 ซอยเจริญนคร 40 ถนนเจริญนคร คลองสาน กทม. 10600

โทร. 0-2437-0300 Fax: 0-2439-3527

หนังสือเล่มนี้ จะเกิดขึ้นเป็นรูปเล่มได้นั้น เพราะเหตุว่าได้มี ศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ไปกราบไหว้สนทนาธรรมกับข้าพเจ้ากัน มาก ในเรื่องราวชีวิตของคนเราทุกคนที่เกิดมา ความเป็นมาเกี่ยวกับคำสอนทางพระพุทธศาสนา สั่งสอนว่าอย่างไร คนเราที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ทำไมจึงเป็นต่างๆ กัน ไม่ว่าคนเราจะ เกิดมาอยู่บ้านใด เมืองใด ประเทศไหนก็ตาม ที่พวกเราไปมาหาสู่กัน ทั้ง อดีตที่ผ่านมาแล้ว และในปัจจุบันนี้ จนไปถึงในอนาคตต่อไปอีก นั้น จะเป็นไปกันอย่างไร คณะศรัทธาทั้งหลายก็สนทนาไตร่ตรอง ข้าพเจ้ากันมาก มาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าเคยตอบปัญหา สนทนา กับญาติโยมบ่อยๆ มากเลยทีเดียว

ข้าพเจ้าก็เลยคิดว่า ควรจะพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ให้เป็น รูปเล่ม เพื่อแจกให้คณะศรัทธาญาติโยมทั้งหลายได้นำไปอ่าน ศึกษาในเรื่องราวของคนเราที่เกิดมา เมื่อเราตายไปแล้วจะไป ที่ไหนกัน จะไปเกิดอีกเป็นอะไร หรือจะไม่เกิดอีก อันเป็นข้อสงสัย ของญาติโยมทั้งหลายนี้เอง

ก็เพราะเหตุนี้แล จึงได้มีศรัทธาเจ้าภาพ คณะศิษยานุศิษย์ ร่วมกันบริจาคปัจจัย จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ให้สำเร็จ

ข้าพเจ้าคิดว่า บุคคลใดได้อ่านดูแล้ว ก็คงจะเข้าใจได้ บ้างเล็กๆ น้อยๆ ตามกำลังสติปัญญาของตนเอง

ขออวยพร ให้ท่านเจ้าภาพทุกท่าน จงเจริญด้วย อายุ วรรณะ
สุขะ พละ ตลอดจนไปเทอญ.

พร: นิตยนาถ ปรเมศวร์

(พระ เปลี่ยน ปรมาภิไธย)

วัดอรุณวิเวก (บ้านปง)
อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป
ถ่ายเมื่ออายุ ๘๒ ปี
วัดอรุณญวิเวก (บ้านปง)
ต.อินทนิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

เกิดมาตายแล้วไปไหน

นะโมตัสสะ ะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

บัดนี้พวกเราพระภิกษุสามเณร และอุบาสก อุบาสิกา พุทธบริษัททั้งหลาย การตั้งใจฟังพระธรรมเทศนา เพื่ออบรม บ่มนิสัย ฝึกจิตใจของพวกเราให้มีความเฉลียวฉลาด ให้มีสติปัญญา สามารถจะรักษาตน เพื่อให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง ก็คือกิเลส คือความทุกข์เป็นอันตรายแก่จิตใจของพวกเรา ถือเป็นโรคภัย ทำลายสมรรถภาพ ทำลายจิตใจของพวกเราให้ตกต่ำได้ เหตุฉะนั้น ถ้าหากพวกเราไม่พากันศึกษาหลักพระพุทธศาสนา ที่คนเราเกิดมาแล้วให้รู้ว่า การที่เราเกิดมาอย่างไร เป็นไปอย่างไร มาจากที่ไหน ไปมาอย่างไรในชีวิต ในวัฏสงสารนี้ ก็ย่อมไม่รู้ไม่เข้าใจ เลยไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่รู้จักคุณจักโทษ รู้จักประโยชน์และไม่ใช่ประโยชน์ เมื่อพากันเกิดมาในโลกนี้ บ้านใด เมืองใด ประเทศไหนก็ดี ถ้าไม่ได้ศึกษา ไม่รู้จักบุญจักบาปแล้ว ไม่รู้จักทุกข์จักสุข ก็ทำให้ชีวิตของเรานั้นตกต่ำลงไปเรื่อยๆ ได้ ที่พระพุทธองค์ ทรงสั่งสอนว่า คนเรานี้เกิดมาแล้ว ตายแล้วจะไปที่ไหน เกิดมาอย่างไร มาด้วยอำนาจอะไร ที่เราเกิดกันมาอยู่นี้ คนเกิดในบ้านใด เมืองใด ประเทศไหนก็ดี ก่อนเราจะมาเกิดเป็นมนุษย์ เราเกิดมาเพราะอะไร หากเราไม่ศึกษา เราก็จะไม่เข้าใจในชีวิตของตนเอง และชีวิตของบุคคลอื่นว่า เราเกิดมานั้นด้วยอำนาจของกรรม เรียกว่า

ชนกรรม กรรมแต่งให้เกิดมาตามสภาวะที่เราสร้างกรรม
เอาไว้ เราจะได้เห็นคนเกิดมาในโลกนี้ มีสูงๆ ต่ำๆ ดำ ขาว อ้วน
ผอมก็ดี ร่ำรวย มั่งมี ทุกข์จน มียศถาบรรดาศักดิ์ต่างๆ มีอำนาจ
วาสนาบารมีต่าง ๆ นั้น มาด้วยอำนาจของกรรม ถ้าเราไม่ศึกษา
เราก็ไม่รู้ว่ ากกรรมนั้นส่งเสริมมาให้เกิดตามสภาวะนั้นอย่างไร
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนว่า สัตว์โลก
เกิดมาด้วยอำนาจของกรรม นำตอบสนอง และนำส่งเสริมให้
บุคคลมาเกิดตามอำนาจของกรรม ที่เขาสร้างสมอบรมเอาไว้ใน
แต่ชาติอดีตที่ผ่านมา ถ้าเราไม่ศึกษาเรื่องอย่างนี้ เราก็จะไม่รู
ไม่เข้าใจว่า คนเกิดอยู่บ้านใด เมืองใด ที่ไหน มันมีเหมือนกันหมด
ไม่ผิดแผกแตกต่างกันอะไร มีทั้งคนร่ำรวย มั่งมี และทุกข์จน
ก็มีเหมือนกันหมด มีคนสูง คนต่ำ คนดำ คนขาว ก็มีกันหมด
คนสวยงามและคนขี้เหร่ ก็มีหมดทุกประเทศ เพราะมันเป็น
เหตุเกิดมาด้วยอำนาจของกรรม เกิดขึ้นมาแล้วบางบุคคลนั้น
มีแต่โรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนย่ำยีร่างกาย ก็ไม่ได้รับความสุข
แต่บางคนนั้นเกิดขึ้นมาแล้ว ก็ไม่ค่อยมีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียด
เบียนร่างกาย มีร่างกายที่อยู่สุขสบายมาเรื่อยๆ บางคนเกิดขึ้นมา
แล้วก็ตายแต่เล็กแต่น้อย ไม่ถึงเป็นหนุ่มเป็นสาว บางคนก็เป็น
หนุ่มเป็นสาวจึงมาตาย บางคนก็มากกลางคนก็มาตาย บางคน
ก็มาเฒ่ามาแก่ชราภาพ หมดสภาพของสังขารจึงล่วงลับดับตายไป
ในสิ่งทั้งหลายดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ เป็นต้น

ทุกคนควรที่จะศึกษาให้รู้ว่า คนเราเกิดขึ้นมาเป็นอย่างไร
จึงเป็นเรื่องที่เราทุกคนควรจะพิจารณาให้เข้าใจว่า เกิดขึ้นมาด้วย
อำนาจของกรรม เมื่อได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เราก็เห็นอยู่ด้วยตาของเรา
ก็เห็นอยู่แล้วเรื่องอย่างนี้ เกิดมาเป็นบุคคลทุกพลภาพ หูหนวก

ตาบอด ปากแห้ว จมูกขาดก็ดี มือขาด มือด้วน แขนขาด ขาขาด ขาด้วน เกิดขึ้นมาแล้วทำไมเป็นอย่างนี้ เกิดมาแล้วเป็นบ้าใบ้เสีย จริตผิดมนุษย์ ไม่สมบูรณ์ทั้งหญิงและทั้งชาย เป็นคนปัญญาอ่อน ศึกษาเล่าเรียนไม่รู้เรื่องบุญเรื่องบาปอะไร ทำไมสัตว์โลกก็ยังเกิดขึ้น มาอย่างนี้จึงเป็นอย่างนี้ เกิดเป็นมนุษย์ก็ดี ถ้าเรามองดูไปถึงสัตว์ เจริญจนก็ดีนี้ ตั้งแต่ตัวเล็กเท่าไร เท่าแมด ตัวเล็กๆ น้อยๆ ยัง เคลื่อนไหวไปมาได้ เป็นปู เป็นปลา เป็นหอย เป็นกุ้ง เป็นอะไร เป็นปลวก เป็นนกบินไปได้ก็ดี สัตว์อยู่ในน้ำก็ดี สัตว์เลื้อยคลานก็ดี สี่ขาที่ดี สองขา มีขามาก ไม่มีขาก็ดี เดินเลื้อยคลานไปเหมือนกับงู มันก็เป็นสัตว์โลกเหมือนกัน ด้วยอำนาจของกรรม ที่เราเกิดขึ้นมา ด้วยอำนาจของกรรม ชนกรรม กรรมแต่งให้เกิดตามอำนาจของ กรรมที่เค้ากระทำเอาไว้ เรียกว่ากรรมเป็นของ ๆ ตน

เราทุกคนต้องศึกษาเป็นนักปฏิบัติ เมื่อเราศึกษาเรื่องอย่างนี้ เราก็จะเข้าใจเรื่องในชีวิตของเราที่เกิดขึ้นมา เป็นด้วยอำนาจของ กรรม ชนกรรม กรรมแต่งให้เกิดตามอำนาจของกรรมที่เขาสร้าง เขากระทำเอาไว้จริงๆ มันจึงผิดแผกแตกต่างกันอยู่ เราก็มอง เห็นด้วยตาของเราอยู่ แต่เราไม่มีข้อวิจารณ์พิจารณา เรื่อง ชีวิตเราก็ไม่รู้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้น พระพุทธองค์จึงทรงสั่งสอนให้ ศึกษาชีวิตของเราที่เกิดขึ้นมา ด้วยอำนาจของกรรม กรรมที่จะ สนับสนุนสัตว์โลกที่เกิดขึ้นมาแล้ว ถ้าหากกรรมสนับสนุนไม่ดี หรือบุคคลที่เราเข้าไปอยู่กับเขา หรือหน่วยงานอะไรสนับสนุน ไปในทางไม่ดีเช่น คนพาล ไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่รู้จักคุณจัก โทษ รู้จักประโยชน์และไม่ใช้ประโยชน์ในชีวิต ไม่รู้เรื่อง ขาด สติปัญญา ก็พากันไปทำบาปความชั่วนานาต่างๆ เกิดขึ้น เมื่อ เข้าไปหา เรียกว่า

อุปถัมภ์กรรมไม่ดี เมื่อเรามองดูเช่นนี้ เห็นบ้านใด
เมืองใด ประเทศไหน อยู่ที่ใดแล้ว เขาก็เข้าไปอยู่กับหมู่นั้นแล้ว
เกิดถกเถียงทะเลาะวิวาทกัน ทูตตีฆ่าฟันรันแท่งกันอยู่ทั่วโลก
ให้ชีวิตย่อยยับดับตายไป ก็เพราะไปเข้ากับหมู่ออย่างนั้น เรียกว่า
กรรมอุปถัมภ์ หรือ กรรมสนับสนุน แล้วทุกคนก็เห็นกรรมสนับสนุน
ไปอยู่กับคนดื่มสุราค้ากัชนดื่มสุราไปอยู่กับคนเล่นไฟ
เล่นกัชนไปเล่นไฟ หากเป็นนักเลงหญิงนักเลงชายในอบายมุข
ก็ไปคบหาสมาคม ก็เป็นไปอย่างนั้น นักเที่ยวท่องเที่ยวกลางคืน
ดึกคืนเหมือนนกเค้าแมว กลางคืนมันไม่นอน กลางวันมันนอน
ทั้งวัน ไม่ทำการงานชีวิตของคนมันเป็นอย่างนี้ อุปถัมภ์กรรม
ที่ไม่ดี คนจี๋เกียจจี๋คร้านต่างๆ มันก็ไปอยู่กับเขา นักเลงการ
พนันอะไรต่างๆ เหล่านี้เรียกว่า คนพาล ไม่รู้จักบุญจักบาป
ไม่รู้จักสูงจักต่ำ นำชีวิตของตนเองเข้าไปอยู่กับคนพาล นี่แหละ
การเข้าไปอยู่กับผู้อุปถัมภ์บำรุงดูแลรักษา คบคนใดก็เป็นคน
เช่นนั้นแล พาให้ตกต่ำลงไปเรื่อยๆ นั่นแหละอุปถัมภ์กรรม
ที่เกิดขึ้นมาแล้วคนเราให้ระมัดระวังตัว เป็นสิ่งสำคัญในการใช้
ชีวิต ถ้าอุปถัมภ์แต่กรรมดี เราก็คบหาสมาคมกับบัณฑิตนักปราชญ์
ผู้เฉลียวฉลาด รู้จักบุญจักบาป รู้จักคุณจักโทษ รู้จักประโยชน์
หรือไม่ใช่ประโยชน์ รู้จักทางถูกทางผิด อยากเป็นบัณฑิตผู้มีความ
เฉลียวฉลาด ถ้าหากเราไปคบหาสมาคม ไปมาหาสู่ ถูก
ท่านอุปถัมภ์บำรุงดูแลแนะนำสั่งสอน ชี้แจงแสดงชี้หนทางให้
เราเดิน วิถีชีวิตของเรา เราก็ตไปในทางที่ถูก เพราะอุปถัมภ์กรรม
สนับสนุนไปในทางที่ถูกต้อง จะทำให้ชีวิตของบุคคลนั้นเจริญ
รุ่งเรือง และมีคุณค่ามีสาระมีประโยชน์เกิดขึ้น นี่ก็เรียกว่าเป็น
กรรมที่ดี อุปถัมภ์ช่วยเมื่อได้เกิดขึ้นมาแล้ว

อุปปีพกรรม กรรมบีบคั้น ทำให้บุคคลทั้งหลายเกิดขึ้นมาแล้ว มีแต่โรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนร่างกายไม่มีความผาสุก ที่ทุกคนได้พากันเห็นอยู่ด้วยตาของตนเอง ไปโรงพยาบาลนั้น โรงพยาบาลนี้ พากันเข้าโรงพยาบาลนอนกันเต็มโรงพยาบาลอยู่ ไม่รู้ว่าเป็นโรคภัยไข้เจ็บอันใดเบียดเบียนย่ำยีบิฑา เรียกว่าอุปปีพกรรม บีบคั้นไม่ให้มีความผาสุกเลยทีเดียว ไม่รู้ว่าอยู่ห้องไหนต่อห้องไหน ห้อง I.C.U. ก็ดี ไม่รู้สึกตัว มีแต่ลมหายใจเข้าออก มีแต่สายระโยงระยางทั่วไปหมด ไม่รู้จะเอาอะไร กินอาหารทางจมูก ทางท่อเข้าท้อง ไม่รู้จะไรต่างๆ นั้นแหละเขากำลังถูกอำนาจของกรรมบีบคั้นอยู่ ไม่ให้เกิดมีความผาสุกเกิดขึ้น จึงได้เป็นโรคนั้นโรคนี้ต่างๆ ในชีวิตของพวกเรา พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนว่า เป็นอุปปีพกรรม กรรมที่เขาสร้างเอาไว้ เขาสร้างเอาไว้อย่างนั้น เขาก็ต้องรับกรรมอย่างนั้น เรียกว่า กรรมนั้นตามให้ผล แล้วทุกคนควรวิเคราะห้วิจารณ์ โอปนยิโกน้อมเข้ามาสู่ตัวตนของเรา เรานั้นเป็นอย่าง कैาใหม่ หรือไม่เป็น ถ้าหากเราเจ็บป่วยขึ้นมา เป็นโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ เราก้ถือว่า ร่างกายนี้เป็นบ่อเกิดแห่งโรคภัยไข้เจ็บ แต่ว่าโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ นานาก็สามารถที่จะกินหยูกกินยาบรรเทาทุกข์ได้ เป็นบางครั้งบางคราวคนป่วยไปรักษาก็หายขึ้นมาได้ ดำรงชีวิตต่อไปบ้าง แต่บางบุคคลนั้น มันไม่เป็นอย่างนั้น อาจจะกินยารักษาโรคภัยไข้เจ็บที่โรงพยาบาลไหน หมอเรียนจบมาแต่ที่ใด ประเทศใด แขนงใด วิชาความรู้ที่ศึกษามาก็ดี เป็นแพทย์เป็นหมอ ไม่สามารถที่จะหาหยูกหายามารักษาพยาบาลได้ กินยาชนิดไหนมันก็ไม่หายเรียกว่า โรคกรรม โรคกรรมบีบคั้น ไม่หาย ยาราคาแพงเท่าไหน ก็ไม่หาย ยาราคาถูกก็ไม่หาย หมอหลายชนิดหลายโรค มารักษา ก็ไม่หาย

ก็เป็นอำนาจของกรรมบีบคั้นอยู่ ไม่ให้บุคคลนั้นมีความสุข
นี้แหละพวกเราทุกคนศึกษาที่เขาเป็นกันอยู่ทั่วโลก มันเป็นเรื่อง
อำนาจของกรรมกับสัตว์โลก บีบคั้นสัตว์โลกอยู่

เราก็เห็นด้วยตาของเรากันทั่วบ้านทั่วเมือง ทั่วโรงพยาบาล
แต่บุคคลบางคนนั้นก็ไม่ค่อยมีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนร่างกาย
ร่างกายก็พอทนอยู่ได้ ประพฤติเป็นไปได้ตามสภาวะของร่างกาย
เป็นด้วยอำนาจของกรรมที่เขาไม่มีอุปปีพกรรม กรรมบีบคั้น
เขาไม่เคยสร้างกรรมอย่างนั้นเอาไว้ ก็ทำให้บุคคลที่เกิดขึ้นมา
ในโลกนี้ เป็นคนที่ไม่ค่อยมีโรคภัยไข้เจ็บ เป็นคนที่โชคดี โชคดี
ที่เขาสร้างความดีมาแต่ชาติอดีตนั้น มาชาตินี้เขาก็จะสร้างความ
ดีอีก มันก็จะทำให้เขาไปเกิดในที่ดีได้ ตามอำนาจของกรรม
นี้แหละพวกเราทั้งหลาย พอพิจารณาไตร่ตรองใคร่ครวญ
แล้ว ก็จะเข้าใจได้ง่าย ๆ ว่า คนเราเมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว มันก็มี
อำนาจของกรรมตามระดับกรรมที่จะให้ผลแก่บุคคลที่เกิดขึ้นมา
เพราะรูปร่างกายเกิดขึ้นมาด้วยกรรม จะต้องมารับกรรมที่ตนเอง
สร้างเอาไว้ รับผลของกรรมที่ตนเองสร้างเอาไว้ กรรมก็เหมือน
กับเงาติดตามเราที่เดินไปสู่แสงแดด แสงแดดส่องลงมาใส่รูป
ร่างกายของเรา เดินไปก็เป็นเงาตามเราไป ไปที่ไหนก็มีเงาของ
เราตามไป เหมือนอำนาจของกรรมที่บุคคลสร้างสมอบรมเอา
ไว้ แต่ชาติอดีตที่ผ่านมาหลายชาติก็ดี กรรมนั้นก็ติดตามให้ผล
บุคคลที่กระทำเอาไว้ ไม่ปล่อยปละละเลยหน้าที่ของกรรม เขาก็
ตามบีบคั้นตามสนองอยู่

เหตุฉะนั้นพวกเราควรที่จะเชื่อมั่น เพราะพระพุทธ
ศาสนา นี้สอนให้เชื่อมั่นเรื่องกรรม เรื่องกรรมดีและกรรม
ชั่วกรรมชั่วกรรมอันเป็นบาปทั้งหลาย นำให้สัตว์โลกมีความทุกข์

ทรมาน สัตว์โลกสร้างกรรมดีเอาไว้ ทำให้สัตว์โลกนั้นมีความสุข ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนร่างกาย เรียกว่าอำนาจของกรรม เรามาพิจารณาพิจารณาแล้ว เราก็จะเห็นได้ ซึ่งตัวเราหรือตัวของ บุคคลอื่น เราจะโน้มมาพิจารณาเพื่อจะรู้ว่า คนเราเกิดขึ้น มาที่อาศัยซึ่งกรรมจริงๆ

อุปมากรรม ถ้าหากรูปร่างกายของพวกเรานั้นเกิดไม่มี โรคภัยไข้เจ็บก็ตาม แต่ยังมีคนคิดอธิบายบาปอาชญาของเวร อยาagmaมาทูปมาตีมาฆ่าเรา มาเบียดเบียนเราไม่ให้มีความสุข เรียกว่า จอเงวของกรรมเอาไว้เป็นค่อริไว้ ทั้งๆที่ในชาตินี้เรา ไม่ได้สร้างควมชั่วอะไรที่เป็นเรื่องอย่างนั้น แต่อำนาจของกรรม แต่อดีตที่ผ่านมามันติดตามมา มีคนกล่าวว่าอย่างนั้นอย่างนี้ มีคนนินทาเกลต่างๆ มีคนคิดไม่ดีไม่งามต่อเรา บางคนก็มา คำเราจริงๆ บางคนมันคิดจะมาทูปมาตีมาฆ่าด้วยอาวุธนานาต่างๆ เพื่อทำร้ายล้างผลาญชีวิต เค้าคิดอย่างนี้กับเรา อันนี้ก็เป็น กรรมของเราที่คิดเอาไว้ คิดกับเค้าเอาไว้ นั่นเอง ก็เรื่องของ กรรมอีกเหมือนกัน ถ้าเราคิดพยาบาทอาชญาของเวร แก่เขาไว้ ตั้งแต่อดีตที่ผ่านมาไม่รู้ว่ชาติไหน กรรมก็ติดตามมาไม่ปล่อย วางตามมาให้ผลในชาตินี้ นี่แหละเราก็จะเห็นว่า คนทำไมมัน พยาบาทอาชญาของเวรกันทำไม ทั้งๆ ที่ไม่ได้ทำกับใคร บางคนก็ พุดอย่างนี้ เกิดขึ้นมาในชาติปัจจุบัน ทำไมมันเป็นอย่างนี้ พุดแล้ว ก็หน้าเหี่ยวหน้าแห้ง หน้านี้ว่ขมวด เพราะเราไม่ได้ทำเลย ในชาตินี้ ไม่เคยได้คำใครเอาไว้ในชาตินี้เค้าก็มาคำ ไม่เคยคิด จะฆ่าใคร ทำไมเค้ามาคิดจะฆ่าเรา นั่นแหละเราก็ต้องให้เชื่อ มั่นว่า เราต้องได้กระทำเอาไว้ พุดเอาไว้ คิดเอาไว้ ตั้งแต่ชาติ อดีต ที่ผ่านมา กรรมก็ไม่ลดราวาศอก แล้วก็จะตามให้ผลอยู่

ตลอด เรียกว่า อุปมาตกรรม เราพอจะเข้าใจในเรื่องอย่างนี้ได้

อุปมาเจตกรรม กรรมตัดขาดรอนเลยทีเดียว กรรมตัวนี้มีกำลังมากเลยทีเดียว ที่สัตว์โลกทั้งหลายสร้างเอาไว้ คำว่ากรรมตัดรอนนั้น ตั้งแต่เริ่มต้น เหมือนเราจะไปทำบุญทำกุศลกับบุคคลอื่น ถ้าไม่ให้กระทำบุญทำกุศล ถ้าตัดหนทางเอาไว้ เราจะทำอะไรในสิ่งที่ประโยชน์มันมากันมากางเอาไว้ มาขูมาเหย้ามาหลอกลวง ไม่ให้เราทำกรรมที่ดี มันก็ไม่ให้ทำ เราสร้างความคิดอะไร เหมือนเราจะทำบุญ เราก็ไม่ให้ทำบุญ เราจะรักษาศีลก็ไม่ให้รักษา จะนั่งเจริญเมตตาภาวนา มันก็รบกวนไม่ให้ได้รับความสงบ จะพิจารณาอะไรมันก็วุ่นวาย เหมือนกับภิกษุสามเณรกำลังนั่งทำสมาธิมีเสียงนั้นเสียงนี้บ้าง มีเสียงคนพูดบ้าง มีเสียงเครื่องขยายร้องรำทำเพลงอะไรต่างๆ มันรบกวนโฆษณาต่างๆ รบกวนไม่ให้เราได้สร้างความคิด ไม่ให้มีความสงบ บางคนก็ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ให้ดังสนั่นหวั่นไหวรบกวนอยู่ ก็เป็นอำนาจของกรรม ตัดรอนคุณงามความดี อันนี้เราจะรักษาศีลก็ไม่ให้รักษา ไปรักษาทำไมอย่างนั้นอย่างนี้ เหมือนลูกหลานบางบุคคลนั้น ปู่ย่าตายายพ่อแม่จะไปรักษาศีล เราก็ไม่ให้ไปรักษา บางทีภรรยาจะมารักษาศีล สามเณรก็ไม่ให้มา บางทีสามเณรจะมาปฏิบัติรักษาศีลภาวนา ภรรยาก็ไม่ให้มา ถ้าเรียกว่าตัดหนทางกัน กรรมตัดรอนเราไว้ นี่แหละจะนั่งสมาธิเราก็ไม่ให้นั่ง ถ้ารบกวนตัดหนทางไม่ให้จิตใจสงบ มันเป็นเรื่องรบกวนตลอด แบบนี้กรรมตัดรอนจริงๆ ที่จะเด่นที่สุดนั่นคือ เหมือนกับบุคคลจะไปทำบุญทำกุศล จะไปทอดผ้าป่ากฐินที่โน่นที่นี้ เมื่อเดินทางไปถึงรถคว่ำรถชนกันตายก่อน กรรมตัดรอนเอาชีวิตเลยทีเดียว มันเป็นอย่างนี้ ก็เลยไม่ได้ทำบุญทำกุศลอันนั้น ถ้าคนมาตั้งใจจะ

ไปรักษาศิลภาวนา ไปแล้วก็เดินทางไปที่ไม่ถึงเหมือนกัน ก็มีอันตรายเกิดขึ้นทำให้เสียชีวิต มันตัดไว้อย่างนี้ คนจะไปศึกษาเจริญภาวนาฝึกฝนอบรมจิตใจ ตั้งจิตตั้งใจจะปฏิบัติ กรรมนั้นก็มาตัดรอนเสีย ไม่ให้ปฏิบัติเลยทีเดียว ก็ทำเอาชีวิตให้เจ็บให้ป่วยให้ล้มให้ตายไปก่อน เห็นมัยกรรมตัดรอนสัตว์โลกทั้งหลาย เราก็เห็นอย่างนั้นเต็มบ้านเต็มเมืองอยู่ มีทุกปีๆ เห็นมัยเค้าไปทำบุญที่โน่นที่นี้ นั่งรถนั่งเรือไป รถพาคว่ำ คนขับรถพาตกเหว ชนคันไม้ ชนรถ ชนเรือไป ชนเสาไฟฟ้า ชนรั้ว ชนกำแพง ชนหลักกิโลเมตร เกิดเรื่องราวไปไม่ถึงสถานที่ หรือบางบุคคลนั้นก็ตายไป บางคนก็ไม่ตายแต่ก็เสียสุขภาพ บางคนก็หัวร้างคางแตกมีหมด ไม่ถึงวัดเลยทีเดียว เห็นมัยเราคงเคยจะเห็น มีบางบุคคลนั้นถ้าไม่ถึงตายก็เจ็บป่วย ว่าจะเดินทางไปทำความดี มันก็ป่วย เป็นโรคร้ายไข้เจ็บ มีแต่หนทางตัดรอนทั้งนั้นเลย ตัดรอนเอาไว้ ไม่ให้สร้างคุณงามความดี กรรมทั้งหลายเหล่านี้แหละ มันรบกวนผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม ให้ตนเองนั้นไม่ก้าวหน้า ตัดรอนตัดหนทางเอาไว้ ไปมาก็ไม่สะดวกเกิดขึ้นจนถึงที่สุดชีวิตเรียกว่า กรรมตัดรอน คัดออกจากคุณงามความดีที่เราจะปฏิบัติเอา

เหตุฉะนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธองค์จึงทรงสั่งสอนว่า คนเรานี้เกิดขึ้นมาแล้ว ใครจะสร้างกรรมดีหรือกรรมชั่ว เป็นหน้าที่ของตนเองจะเป็นคนรับ ไม่มีใครจะมาไถ่ถอนกรรมของเราได้ ในโลกนี้ไม่มี เป็นหน้าที่ของตนเองจะรับกรรม คนอื่นมาไถ่ถอนกรรมของเราไปไม่ได้ ก็เป็นเรื่องของเราเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงให้เราศึกษาชีวิตของคนเราเกิดมานั้นเป็นอย่างนี้เอง เราจึงเห็นได้ ชัดเจนว่า บางคนนี้เราคิดดูเห็นนอนอยู่โรงพยาบาลป่วย ๓ ปี ๔ ปี จึงตาย

บางคนก็ตายเร็วๆ เลยทีเดียว ไม่ถึงโรงพยาบาลเลย

เหตุฉะนั้นความตายเราควรน้อมนึกระลึกถึง หากชีวิตของเรายังมีอยู่ ยังยืนดินนั่งนอนได้ ยังไม่มีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียน ย่ำยีบีฑา ยังไม่เห็นสิ่งที่มีอุปสรรคขัดรอนของเรา ชีวิตที่จะมีคุณค่าที่สุด ต้องรีบชวนขวายสร้างความคิด สร้างกรรมดีเอาไว้ เพื่อจะได้ลดละกรรมชั่วทั้งหลายที่ตนเองได้สร้างมาแล้ว ใครจะสร้างมากสร้างน้อยตั้งแต่เกิดมาได้สร้างกรรม กรรมที่ไม่ดีก็ดี ตั้งแต่เกิดมาจนถึงปัจจุบันนี้ วันนี้เราจะสร้างกรรมดีต่อไป ใครจะสร้างคุณงามความดีมาตั้งแต่ในระหว่างไหน แต่เด็กมาหรือหนุ่มสาว หรือท่ามกลางคนหรือมาแต่มาแก่ เป็นหน้าที่ของตนเองจะมุ่งหน้าละบาปความชั่วทางกายวาจาใจออกไป สร้างคุณงามความดีให้เกิดขึ้นในทางกายวาจาใจของตน อันจะเป็นผลเป็นประโยชน์ที่มีคุณค่าที่สุดในชีวิต ของเราที่ได้เกิดมาแล้ว กว่าจะได้มาเป็นมนุษย์ เป็นผู้มิจิตสูงกว่าสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายเรียกว่า มนุษย์ ถือเป็นผู้มิจิตสูงชนิดหนึ่ง มีความเฉลียวฉลาด อันนี้จึงเรียกว่าเป็นมนุษย์ผู้มิจิตสูง ถ้าเรารู้ว่าความเป็นมนุษย์ที่มีจิตสูง เราควรที่จะพยายามสร้างสรรค์พัฒนาตนเองให้เหมาะสมกับการเป็นมนุษย์ ผู้มิจิตสูงกว่าสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย อย่าไปทำลายคุณงามความดีของตนเอง ทำให้ตนเองตกต่ำ ต่ำกว่าสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย ทั้งการกระทำ การพูด และการคิด มันก็ยิ่งตกต่ำลงไปเรื่อยๆ ในชีวิตที่เกิดขึ้นมาแล้ว ไม่เห็นคุณค่าที่เราสร้างสมอบรมมา จนได้มาเป็นมนุษย์หลายภพหลายชาติแล้ว ญาติโยมกว่าจะรู้จักเข้าวัดเข้าวา ก็ต้องสร้างสมอบรมบารมีมาหลายชาติแล้ว เพื่อจะให้บารมีของตนเองแก่กล้า ภิภุสามเณรก็สืบขมาในพุทธศาสนา นี้ ก็เคยสร้างสมอบรมบุญบารมีมา จึงสามารถได้มาบวชในบรรพพุทธศาสนา ห่มผ้ากา

สาวพัตรเป็นรัชชายของพระพุทธศาสนา ตามรอยยุคลบาทของ
พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็ต้องเคยสร้างคุณงามความดี
เอาไว้ จึงได้มาบวชเป็นภิกษุสามเณร ได้มาศึกษาหลักศาสนธรรม
คำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อมันมีอย่างนี้แล้วมีด้วยกรรมดีของเรา
ที่เราได้เข้ามาแล้ว เราก็ควรจะสร้างสรรค์พัฒนาความดีของเรานั้น
ให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไป นี่เป็นจุดสำคัญที่เราได้เกิดขึ้นมาแล้ว
อย่าให้ตัวเรานี้ตกต่ำลงไป เพื่อจะเชิดชูตนเองนี้แหละ พัฒนา
ตนเองนี้แหละ ให้มีคุณค่ามีสาระมีประโยชน์มากที่สุด ที่เรายังยืน
เดิน นั่ง นอนได้ อย่าไปคอยวันคอยเวลา วันนั้นวันนี้ เดือนนั้น
เดือนนี้ ปีนั้นปีนั้น จึงจะทำคุณงามความดี อย่าไปมัวเมาประมาท
หลงใหลอยู่อย่างนั้น ตั้งจิตตั้งใจจริงๆ เมื่อเห็นคุณงามความดีของ
ตนแล้ว จึงได้มาบวช เห็นแล้วว่าเราได้ทำความดีมาก่อน วันนี้
เราจะทำความดีให้ได้มากขึ้น ให้ชีวิตได้มีกำไรมีคุณค่ามากขึ้น
ต้องขยันหมั่นเพียรทำกิจวัตรต่างๆ ก็ดี ทำคุณงามความดีรักษาศีล
เจริญภาวนา รักษาภิรียมารยาท พัฒนาดนเองให้เป็นคนสงบ
เสถียรเรียบร้อยต่อไป เพื่อสร้างคุณงามความดีให้ได้ นี่เป็นโชคดี
เพราะเราเกิดมาแล้วเกิดมาในทางที่ดี ชนกกรรม กรรมแต่งให้
เกิดส่งเสริมมาทางที่ดีแล้ว อุปัตถัมภกรรมให้มาพบพระพุทธศาสนา
ศีลธรรมคำสอนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้น้อมนำไป
ประพฤติปฏิบัติ ฝึกหัดอบรมตนนั้น จึงเป็นโชคดีที่สุดในชีวิตที่มี
อยู่ ยังมีลมหายใจเข้าออกอยู่ รีบชวนขวยรีบปฏิบัติ ต้องบังคับ
ตนเอง ทำความดี อย่าไปให้คนอื่นบังคับ อะไรมันเป็นสิ่งที่ดี
ก็จะกระทำในสิ่งนั้น พุทธอะไรเป็นสิ่งที่ดีเราก็เลือกพูดสิ่งนั้น ความ
คิดความอ่านออกมาจากจิตใจของพวกเขาเหมือนกัน เราจะ
หาวิธีคิดไปในทางที่ดี สร้างสรรค์พัฒนาความคิดความอ่านของ

ตนเองไปในทางที่ดี จึงจะเป็นสิ่งที่ดี เป็นประโยชน์ แม้จะมีอุปสรรคต่างๆดังได้กล่าวมานั้น อาจ会有ความเจ็บป่วยบ้างนิดๆ หน่อยๆ ก็ต้องสู้ ทำวัตรเช้าวัตรค่ำก็ต้องทำ หรือเดินจงกรมก็ต้องปฏิบัติ หรือกิจวัตรต่างๆ ก็ดี ไม่ให้มันเสียหายในชีวิตแต่ละวันๆ นั้นจึงจะเป็นประโยชน์ที่สุด เราไม่ต้องกลัว เราแน่นอนแล้วว่าเกิดขึ้นมาเราต้องตาย เราต้องจากโลกนี้ไปเป็นธรรมดาที่เราพากันสาธยายมาเมื่อครั้ง ความตายเป็นธรรมดาของสัตว์โลกที่เกิดขึ้นมาแล้ว แต่เรายังไม่ตายเรายังหายใจได้ เราจะต้องรีบขวนขวาย รีบปฏิบัติ รีบสร้างสมอบรมตนเองให้ได้คุณงามความดี กอปรโดยเอาไว้มาก็คือเกิดมาสร้างคุณงามความดีโดยตรง ไม่ใช่เกิดขึ้นมาเพื่อสร้างบาปความชั่ว อันที่จะนำไปให้เกิดมีความทุกข์ เราต้องการมีความสุข เราเกิดขึ้นมาเพื่อจะมาสรรสร้างสรรคพัฒนาให้เกิดความสุขขึ้นแก่ตน จึงสมกับว่าเป็นผู้ที่มีความรักตน

คนมีความรักตนต้องสร้างสมคุณงามความดีให้เกิดให้มากขึ้นในตน ถ้าบุคคลใดไม่มีความรักตน ก็ไปสร้างแต่บาปความชั่วไปคบหาสมาคมแต่คนที่ชั่ว คนอุปถัมภ์ไปในทางที่ตกต่ำ นำแต่ทุกข์มาให้ ชีวิตก็ตกต่ำลงไปเรื่อยๆ ตามที่เราไปคบกับเค้า ชีวิตมันก็ขาดทุนเสียเป็นอย่างนั้น มันก็เป็นกันอยู่ทั่วโลก ถ้าไปคบหาสมาคมคนไม่ดี พากันเสียหายอยู่ในโลก วุ่นวายไปทั้งโลก จนเกิดรบราฆ่าฟันกันวุ่นวายไปหมด มันเป็นอย่างนี้ ชีวิตเสียหายและล้มจมเป็นอย่างนั้น ถ้าเราอยู่ด้วยกันมีเมตตาอารีต่อกัน พากันทำคุณงามความดี รักษาศีลเจริญภาวนา ศึกษาหลักประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้ละบาปความชั่ว บำเพ็ญแต่คุณงามความดี ชีวิตของเรานี้ มันก็มีคุณค่าที่สุด ที่จะเป็นสมบัติติดตัวตนเองไปในภพต่อไป ตราบใดที่พวกเรายังชำระกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง

ไม่หมดจากดวงใจของเราไป เราก็ต้องได้มาเกิดอีกแน่นอน แม้เรา
ไม่อยากเกิดอีก มันก็ต้องเกิดอีกอยู่ดีฯ มันหนีไปไหนไม่พ้น

เหตุฉะนั้น เราก็อยากพ้นทุกข์ ต้องการพ้นทุกข์ ก็ต้อง
ตั้งใจประพฤติปฏิบัติฝึกหัดอบรมตนเอง ให้พระสวคมนตรีที่ดี
รักษาศีลเจริญภาวนาก็ดี เติบงกรรมนั่งสมาธิทำจิตใจ สิ่งที่ต้อง
เป็นประโยชน์ที่รับทำรับสร้างเอาไว้ เราไม่ไว้ใจในชีวิตของพวกเขา
เราว่า เราจะอยู่ไปถึงวันไหน เหตุไหนเพื่อนของพวกเขาเราตายไป
ทุกวันๆ ก็ตายไปทั้งเด็ก ทั้งหนุ่มสาว ทั้งกลางคน และเฒ่าแก่
ก็ตายกันทุกวันๆ เราก็ต้องเดินไปสู่ความตายทุกวัน ที่พระพุทธองค์
ทรงสอนไว้แล้วนั้นว่า เหมือนกับนายโคบาลไล่โคออกจากคอกโค
โคก็เดินไปสู่ที่หากินของเขา ที่เขาจะไปหากิน เดินไปเท่าไร
ก็ไล่เข้าไปเรื่อยๆ ไล่สู่ที่หากินของโคนั้น นายโคบาลก็ด้อนโค
ไปอย่างนั้น จึงจะถึงที่หาอยู่หากิน ฉะนั้นโคที่ดี ชีวิตของคนเราก็
เหมือนกัน เกิดขึ้นมาแล้ว ก็เดินทางไปสู่ความตายเป็นที่สุด

ในชีวิตของพวกเขาเราเดินไปทุกวันๆ มันเฒ่าแก่ไปทุกวัน
เดินไปเรื่อยๆ จนถึงที่สุดก็คือความตาย มันเป็นอย่างนี้ ถ้าเรา
ทั้งหลายมาพิจารณาเห็นอย่างนี้ ก็เมื่อเราตายไป เราจะพึง
พาอาศัยอะไร อะไรจะเป็นที่พึ่งของเรา อะไรจะเป็นที่ยึดเหนี่ยว
เอาไว้ อยู่ในใจของพวกเขาเราเห็น เราสร้างสมอบรมคุณ
งาม ความดีอะไรเอาไว้บ้าง ที่จะติดตามตนเองไป ทรัพย์สมบัติ
ทั้งหลาย แก้วแหวนเพชรนิลจินดา ช้าง ม้า โค กระบือ หมู หมา
เปิด ไก่อะไรทั้งหลาย มันไปกับเราไม่ได้ ทรัพย์สมบัติก็ไปไม่ได้
ศักราชบ้านช่องรถเรืออะไรเงินทองอะไรมันเอาไปด้วยไม่ได้ทั้งนั้น
เมื่อเราตายไปแล้ว เอาไปด้วยไม่ได้ มันเป็นของที่ใช้อยามยังมีชีวิต
อยู่ แม้แต่รูปร่างกายของคนเราเมื่อตายแล้ว เราก็ยังเอาไปด้วยไม่ได้

ไม่ว่าแต่ทรัพย์สินสมบัติ เหตุฉะนั้น คนจึงเอามาสร้างกรรม ได้รูปร่างกายมาแล้ว มาด้วยอำนาจของกรรม แล้วนำมาสร้างกรรม โดยใช้กรรมแล้ว ก็มาสร้างกรรมอีก เพื่อให้มันเป็นผลเป็นประโยชน์ มีคุณค่าที่สุด

เหตุฉะนั้น เราทุกคนก็ให้พากันตั้งจิตตั้งใจ แล้วเราจะได้อะไรเป็นที่พึ่งของเรา มีวิหารธรรมเป็นที่พึ่งของจิตใจ วิหารธรรมเป็นที่พึ่งของจิตใจก็คือว่า เหมือนเรานั่งอยู่ในวิหารนี้แหละ ฝนจะตกลงมาก็ดี แดดออกมาก็ดี เรายืนเดินนั่งนอนอยู่สบายๆ นี้อารมณ์ของคนเรา จิตใจของเรานั้นก็เหมือนกัน ถ้าหากมีคุณธรรม มีจริยธรรมแล้ว สร้างสมคุณงามความดีเอาไว้แล้ว ทำจิตใจให้มีความสุข เกี่ยวกับคุณงามความดีแล้ว จิตใจก็ได้อยู่ในความสุข อยู่ในคุณงามความดีเป็นวิหารธรรม เป็นเครื่องอยู่ของใจ จิตใจของพวกเราอาศัยอย่างนั้น ถ้าหากมันไปค้นหาไปในทางที่ดี มันก็อาศัยคุณงามความดี ถ้าหากมันไปค้นหาในทางที่ไม่ดีแล้ว จิตใจมีตั้งแต่ทุกข์โศกเศร้าโศกาอาดูรหม่นหมอง จนร้องไห้ร้องไห้ น้ำตาฟูมฟองนองเนตร นอนไม่หลับกินไม่ได้ อยู่ไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็นไปอย่างนั้น จิตใจมันก็อาศัยความทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้น เป็นที่พึ่งของเขา พวกเราไม่อยากพบอยากเห็นเรื่องอย่างนั้น เราก็เลยพากันสร้างสมอบรมคุณงามความดี จะทำบุญก็รับทำบุญ จะรักษาศีลก็รับรักษาศีลให้ดี จะนั่งภาวนาก็รับชวนขวาย จะเจริญด้านปัญญาพินิจพิจารณาเรื่องทุกข์เรื่องสุข เรื่องบุญเรื่องบาป ก็รับพยายามพิจารณาให้มันเกิดให้มันมีขึ้นแก่ตน เราจึงจะได้ที่พึ่งของตน เราจะไปด้วยอำนาจของกรรมอีก เราเกิดขึ้นมาแล้ว เราจะไปอย่างนั้นอีกเวลาจะตายไป

ถ้าบุคคลใดเกิดขึ้นมาแล้ว จะไปทำแต่บาปความชั่ว คบ
แต่คนชั่วคนพาล อุปถัมภ์บำรุงไปในทางที่เสียหายเราก็ดอกคำ มี
จิตใจตกต่ำ จิตใจนี้มันช้านาญเรียกว่า นิกรรม สร้างบาปความชั่ว
เป็นนิกรรมด้วยกาย สร้างบาปความชั่วด้วยวาจา สร้างบาป
ความชั่วด้วยความคิดความอ่านในจิตใจของเราเป็นนิจ เป็นเนื่องนิจ
อยู่ในจิต มันติดอยู่ในจิตเราก็จะเห็น ความโลภมันก็มีอยู่ ความ
โกรธเกลียดมันก็มี มันเอาความโกรธไว้ หลงไหลอะไรไม่รู้จัก
บุญจักบาป อันนั้นเป็นนิกรรมอยู่ในจิตใจ เมื่อเราจะล่วงลับ
ดับตายจากรูปร่างของเรา จิตใจมันจะออกจากรูปร่างกาย มันก็
จะไปในทางทุกข์โศกเศร้าโศกาอาดูรหม่นหมอง อยากให้ครูบา
อาจารย์ไปเทศน์ให้ฟัง เวลาใกล้จะตายแล้ว ในห้อง I.C.U.
มันจะมีประโยชน์อะไร มันไม่รู้สีกตัวแล้ว ไม่รู้จิตวิญญาณมัน
อยู่ที่ไหน มันเป็นอย่างนี้ เมื่อจิตใจของบุคคลนั้นมันมีความ
ทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นแล้ว

จิตเต สังกิลิฐฐะ ทุกะติ ปาฎิกังขา พระพุทธองค์ตรัสสอน
ไว้อย่างนี้ ถ้าบุคคลใดเวลาใกล้จะตาย จิตวิญญาณจะออกจากรู
ปร่างกายนี้ไป จิตใจของบุคคลนั้นมีความเศร้าหมอง มีความ
ทุกข์อยู่แล้วเป็นเนื่องนิคัย จิตที่ออกไปนั้น ก็ต้องไปทุกข์ติ
เป็นอันต้องหวังของบุคคลนั้นไป ได้เกิดตามอำนาจของกรรม
ที่เขาติดเอาไว้เป็นที่พึ่งของจิตใจ ในทางที่เสียหาย ทางทุกข์
แล้วไปเกิดอีกในที่ทุกข์

แต่ถ้าหากบุคคลได้สร้างคุณงามความดีเอาไว้ ได้ทำบุญ
ทำทานการกุศล ศึกษาศิลเจริญภาวนาละบาปความชั่ว ออกจาก
กายวาจาใจของตนแล้ว น้อมนี้กระลึกถึงตั้งแต่คุณงามความดี
ที่ตนเองสร้างเอาไว้ เราสร้างบุญอะไร ได้บวชลูกบวชหลาน

ทำบุญทำทานการกุศล สร้างโบสถ์ วิหาร ศาลา โรงร้าน ขุดน้ำบ่อ สร้างถนนให้คนเดินไปมา ทานผ้าผ่อนท่อนสไบ เกล็ดขี้ผึ้งจี้ทั้งหลาย ได้สร้างสมอบรมไว้ ตามอำนาจของกรรมของตนเองเอาไว้ นึกขึ้นมา มีคนบอกทำความดีไว้ นึกขึ้นมาว่ารักษาศีล เราก็ได้รักษาศีลตามกำลังอำนาจของตนที่จะรักษาได้ ได้ฟังเทศน์ ฟังธรรม จำคำเทศน์ครูบาอาจารย์สั่งสอนเอาไว้ น้อมนำมาปฏิบัติ เราฟังเทศน์ก็ได้ฟัง เรามาฟังพิจารณา ใคร่ครองใคร่ครอง เราได้นั่งเจริญเมตตา พัฒนาฝึกฝนอบรมจิตใจให้สงบเป็นสมาธิ จิตใจหนักแน่นมั่นคง จิตใจมีความสุขสงบสุขเกิดขึ้น เราก็มองเห็นเข้าใจ เราได้เจริญเมตตาภาวนา ใคร่ครอง ควรสร้างสมอบรมจิตใจของเรา ให้แก่กล้าได้เพียงไหน มีความอบอุ่นใจเรียกว่า มีวิหารธรรม เป็นเครื่องอยู่ของจิตใจ เมื่อจิตใจได้ที่พึ่งอย่างนี้เอง เมื่อบุคคลจะบอกหรือไม่บอกก็ตาม คำเรียกว่านิจกรรม กรรมเนื่องนิจ อยู่ในจิตใจที่มีความสุข อยู่กับคุณงามความดีของตน เมื่อจิตวิญญานจะออกจากรูปร่างกายแล้ว จิตใจนั้นไม่มีทุกข์ มีแต่ความสุขเกิดขึ้น จิตใจของบุคคลที่มีความสุขเวลาออกจากรูปร่างกาย ก็ไปแต่สุขคติตามฐานะของบุคคลที่สร้างเอาไว้ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสไว้ดังนี้

จิตเต อะสังกิลิธุเส สุขะติ ปาฏิักงขา เมื่อจิตไม่เศร้าหมองจิตมีความสุขแล้ว สุขคติเป็นอันต้องหวังของบุคคลนั้นไป ตามชั้นภูมิคุณงามความดี ที่ตนเองสร้างสมอบรมเอาไว้ คนเราทุกคนเมื่อได้เกิดมาแล้ว เวลาเราจะตายจากโลกนี้ไป เราจะไปที่ไหน จะไปเกิดในภพใหม่นั้น เราจะไปเกิดเป็นอะไร ตามหลักคำสั่งสอนทางพระพุทธศาสนานั้น สอนว่า คนทุกคนเกิดด้วยอำนาจของกรรม เช่น คนเราถ้าหากกระทำความชั่ว ด้วยกาย วาจา

และจิตใจ เรียกว่า กระทำบาป เมื่อบุคคลกระทำบาปความชั่วต่างๆ เอาไว้แล้ว ตั้งแต่ภพชาติอดีตที่ผ่านมาแล้วนั้น เป็นเนื่องถึง เมื่อบุคคลเหล่านั้นจะตายจากโลกนี้ไป จิตใจของเขาทั้งหลายเหล่านั้น ก็มีอุปาทานยึดมั่นถือมั่นอยู่ กับกรรมที่ตนเองกระทำเอาไว้ไม่ปล่อยวาง จิตวิญญาณของเขาก็จะไปเกิดใช้กรรมอย่างนั้น เช่นคนเราเกิดมาในชาตินี้ มีวิถีแตกต่างกัน เกิดมาเป็นคน แต่ตาบอด หูหนวก จมูกขาด ปากแหว่ง ขาขาดขาด้วน แขนขาดแขนด้วน มือขาดมือด้วน ไม่มีนิ้วมือ ขาหนึ่งเล็กขาหนึ่งใหญ่ เป็นบ้าใบ้วิกลจริต ผิดคนมนุษย์ ร่างกายไม่สมบูรณ์ ผู้ชายก็เป็นตุ๊ดเป็นเกย์ ผู้หญิงก็เป็นทอม แต่งตัวแบบผู้ชาย ผู้ชายแต่งตัวแบบผู้หญิง เดินกระดุ้งกระดิ่งเหมือนกับผู้หญิง เออ.คนเรานี้ เกิดมาเป็นคนแล้ว ก็มาใช้กรรมอย่างนี้ ที่ตนเองกระทำไว้แล้ว แต่ภพชาติในอดีตปางก่อน

ถ้าหากบุคคลใด กระทำแต่กรรมอันเป็นบาปความชั่ว ด้วยกาย วาจา ใจ อันหยาบช้า ฆ่าบิดามารดา ฆ่าพระอรหันต์ กระทำบาปอันหนักหนาเช่นนี้ เมื่อบุคคลตายไป ก็ไปตกนรกอเวจี มหานรก ตกทุกข์ได้รับวิบากกรรมที่ตนเองกระทำเอาไว้ เรียกว่าตายแล้วไปเกิดในนรกนั่นเอง ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่ ขอให้ทุกๆ คนพิจารณาเอาเอง ด้วยปัญญาของตน ก็จะเข้าใจและรู้ด้วยตนเองได้

บัดนี้ พูดถึงการที่คนเราบางบุคคลนั้น พวกกันยึดมั่นถือมั่น เช่น มีความรักสัตว์ต่างๆ จิตใจก็มีความรักความห่วงใยอยู่กับสัตว์ต่างๆ ที่ตนเองเลี้ยงเอาไว้ที่บ้าน เอาไว้เป็นเพื่อนก็มี เอาไว้ดูเล่นก็มี บางบุคคลก็ชอบเลี้ยงสุนัข(หมา) แมว ช้าง ม้า โค(วัว) กระบือ(ควาย) หมู เป็ด ไก่ ห่าน นกต่างๆ หอย ปู ปลาต่างๆ

ชอบเลี้ยงกักขังสัตว์เหล่านี้เอาไว้ที่บ้านกัน การชอบเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายเหล่านี้เอาไว้ นั่น ก็หากเป็นความดี ที่มีเมตตาปราณีต่อสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้น แต่ข้อสำคัญที่สุดนั้น ก็อะไร ก็ว่า ถ้าหากเราทุกคนได้เลี้ยงสัตว์ต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่งเอาไว้แล้ว เรามีอุปาทานยึดมั่นถือมั่นอยู่ในจิตใจของเรา กับสัตว์ชนิดใดว่าเป็นของเราจริงๆ เวลาตัวเราเองจะตายไปจากสัตว์ตัวนั้น เมื่อจิตวิญญาณของเราจะออกจากร่างกายไป เช่น มีความยึดมั่นอยู่กับสุนัข เราก็จะไปเกิดเป็นลูกสุนัข ลูกหมู ลูกแมว ลูกเป็ด ลูกไก่ ลูกช้าง ลูกม้า ลูกโค ลูกกระบือ ลูกปลา ลูกปู ลูกหอย ลูกลิง ลูกค่าง ลูกบ่าง ลูกชะนี ลูกอุ้งลิง ลูกงู ลูกนก สัตว์ทั้งหลายมีมากมายเหลือเกินที่มีอยู่ในโลกนี้ มีสองขา สี่ขา มีขามาก ไม่มีขา บินได้ เดินไปได้ เลื้อยคลานไปได้ ตัวเล็กๆ ตัวใหญ่ๆ อยู่บนบกก็ดี อยู่ในน้ำก็ดี สัตว์ทั้งหลายที่ได้กล่าวมานี้เป็นต้น

ถ้าหากเราทุกคน ได้เลี้ยงเอาไว้แล้ว เมื่อเราจะตายจากสัตว์นั้นไป หากจิตใจของเราไปยึดมั่นถือมั่นอยู่กับเขา จิตใจของเราก็ไปจุติ เกิดเป็นลูกสัตว์ชนิดนั้นแน่นอน

พระพุทธเจ้าตรัสสอนเอาไว้ว่า ถ้าหากบุคคลใด จิตใจมีอุปาทานความยึดมั่นอยู่ที่ไหน กับอะไร ก็ไปติดอยู่กับสิ่งนั้นวนเวียนอยู่ที่นั่นแหละ หากตนเองมีอุปาทานเป็นอารมณ์ ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในจิตใจ เช่น บุคคลใดเวลาใกล้จะตาย จิตใจไปยึดติดอยู่กับลูก ก็คอยไปเกิดเป็นลูกของลูกตนเอง จิตใจไปยึดติดกับหลาน ก็ไปคอยเกิดเป็นลูกของหลาน จิตใจไปยึดติดกับภรรยา(เมีย)ของตน ก็ไปเกิดเป็นลูกของภรรยา จิตใจไปยึดติดกับสามี(พ่อ) ก็ไปคอยเกิดเป็นลูกของสามีของตน ถ้าหากว่าเรามีจิตใจไปยึดติดอยู่กับบุคคลอื่นๆ นั้น เราก็จะไปคอยเกิด

กับบุคคลอื่นๆ เหล่านั้น แต่ก็ต้องไปเกิดได้ตามกรรมและ
บุญวาสนาบาปมีของตน ที่ได้สร้างเอาไว้กับบุคคลที่เราจะไป
เกิดเป็นลูกของเขา เราทุกๆ คนก็จะมองเห็นได้ว่า คนเราที่เขา
เกิดกันมาอยู่ในปัจจุบันทุกวันนี้ เขาก็หาเกิดตามบุคคลที่มีฐานะ
บุญวาสนาบาปมีของตนเอง ที่สร้างมาแต่ชาติอดีตปางก่อนทั้ง
นั้น เราทุกๆ คนไม่ว่าจะไปเลือกเกิดที่ไหน กับบุคคลใดตาม
ชอบใจของตนได้ง่ายๆ นะ ต้องหาเกิดตามฐานะของกรรม เช่น
ฐานะของกรรมที่จะไปเกิดนั้น ถ้าหากเราทำความดีเอาไว้บ่อย
เมื่อเรามาเกิดเป็นมนุษย์ เราก็มักไปเกิดกับบุคคลที่มีฐานะทุกข์จน
หน่อย เห็นไหม คนเขาเกิดมาเป็นลูกคนจนทุกวันนี้

ถ้าเรากระทำความดีมากขึ้นนั้น เราก็มักจะไปเกิดเป็น
ลูกคนพลเรือน ลูกคหบดี ลูกกษัตริย์ ลูกอนุเศรษฐี ลูกเศรษฐี
ลูกมหาเศรษฐี ลูกพราหมณ์มหาศาล ลูกพระราชามหากษัตริยราช
ราชเจ้า ลูกพระเจ้าจักรพรรดิราชเจ้า ตามกำลังบุญวาสนาบาปมี
ของตน ที่เราทุกคนได้สร้างได้กระทำเอาไว้

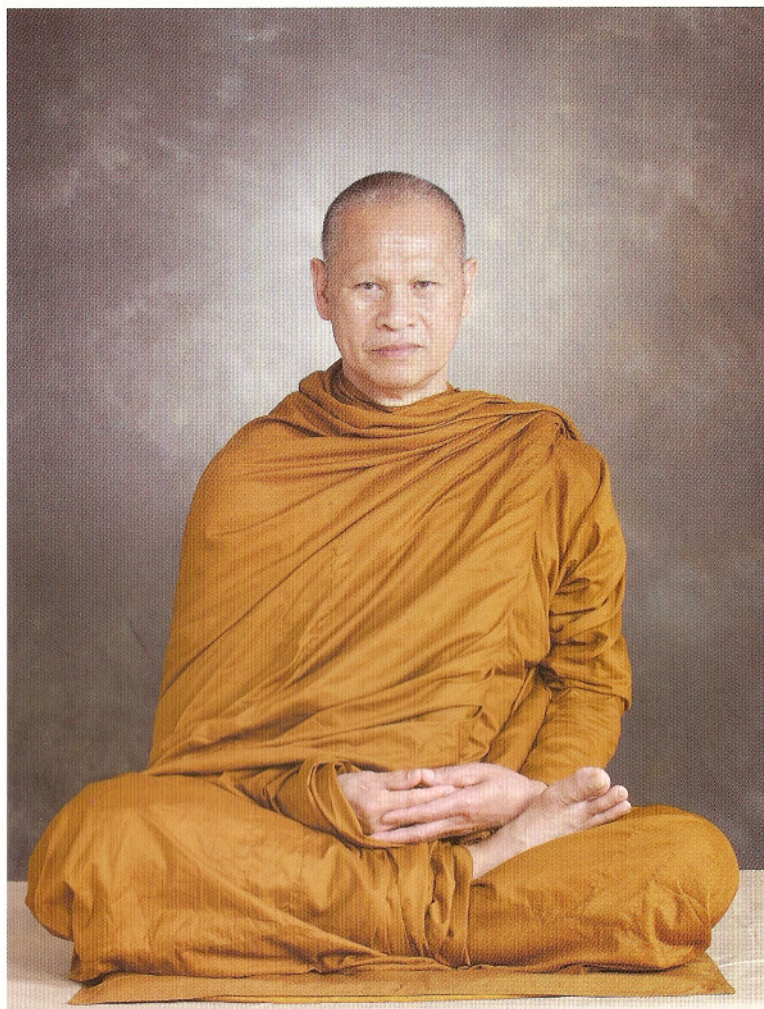
การที่คนเราทุกๆ คนนั้น เมื่อเกิดมาแล้ว จะไปเกิดอยู่บ้าน
ใด เมืองใด ประเทศไหนก็ตามในโลกนี้ ได้เกิดมาเป็นมนุษย์
หญิงชายแล้วนั้น พวกเขามันสร้างแต่คุณงามความดี สร้างบุญ
กุศลมากขึ้นไป มีจำแนกแจกทานตามกำลังศรัทธาของตนไว้
และได้รักษาศีลห้า ศีลแปดเอาไว้ พร้อมทั้งเจริญเมตตาภาวนา
สร้างสติปัญญา มีกำลังตามระดับ ตามขั้นของความดีนั้น ก็จะ
พากันไปเกิดเป็นมนุษย์บ้าง เกิดเป็นเทพบุตร เทพธิดาบ้าง ที่
เมืองสวรรค์ ถ้าหากปฏิบัติดีสูงขึ้น ก็ไปเกิดเป็นพรหมบ้าง

หากว่า ท่านผู้ใด ฝึกรอบรมจิตใจของตนให้สงบดี มีสติ
ปัญญาแก่กล้า อินทรีย์ห้าสมบูรณ์ พิจารณาอสังขารธรรมทั้งหลาย

เข้าใจดีแล้วตามกำลังสติปัญญา เสียสละความโลภ ความโกรธ
ความหลง ออกจากจิตใจของตน รู้แจ้งโลกแล้ว ก็จะพ้นจากกอง
ทุกข์ทั้งปวงไป ก็จะหมดความสงสัย ในเรื่องเกิดตายของสัตว์
ในโลกนี้เป็นแน่

การอธิบายเรื่องเกิดมาตายแล้วไปไหน ก็ขอจบเอาไว้
เพียงนี้ก่อน และขออวยพรให้ทุกท่านที่ได้อ่าน จงประสบแต่ความ
สุขทั่วกัน เทอญ.

พระอาจารย์เปลี่ยน ปัญญาปทีโป
ถ่ายเมื่ออายุ ๗๒ ปี
วัดอรัญญวิเวก (บ้านปง)
ต.อินทขิล อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

.....มีคณะศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ได้ไปกราบไหว้
สนทนาธรรมและไต่ถามข้าพเจ้ากันมากมายหลายปีแล้ว
ในเรื่องราวชีวิตของคนเราทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว
ทำไมจึงเป็นต่าง ๆ กัน และเมื่อตายไปแล้วจะไปที่ไหน
จะไปเกิดอีกเป็นอะไร หรือจะไม่เกิดอีก ข้าพเจ้าได้ตอบ
ปัญหาเหล่านี้กับญาติโยมบ่อย ๆ มาก จึงคิดว่าควรจะมีพิมพ์
หนังสือเรื่องนี้ให้เป็นรูปเล่ม เพื่อแจกให้คณะศรัทธา
ญาติโยมทั้งหลายได้นำไปอ่านศึกษาในเรื่องราวของคนเราที่
เกิดมา อันเป็นข้อสงสัยของญาติโยมทั้งหลาย

ข้าพเจ้าคิดว่า บุคคลใดได้อ่านดูแล้ว ก็คงจะเข้าใจได้
บ้างตามกำลังสติปัญญาของตนเอง ถ้ามีข้อสงสัยประการใด
ก็สามารถสนทนาไต่ถามได้ในภายหลังตามโอกาส หรือ
ถ้านักปราชญ์ท่านใดจะติติง ก็สามารถติติงได้.....